

ARTICULUS IV.

De Canonica auctoritate Epistolae ad Hebraeos.

5 Vid. Theodor. Præfat. in Ep. ad Hebræos. 1 Epiphani. hæref. 42. Hieronym. Proœm. in Ep. ad Titum. u Clem. Alex. apud Euseb. l. 6. c. 14. hist. Eccl. x Origen. apud Euseb. l. 6. c. 25. hist. Eccl. y Euseb. l. 3. c. 32. hist. Eccl. z Apud Theodoret. l. 1. c. 3. hist. Eccl. a Athanas. de Nicæn. Decret. de Synod. Epist. ad Serapion. &c. b Cyrill. Jerosol. Cathech. 4. c Epiphani. hæref. 42. & 59. d Basil. Constit. Mon. c. 22. & alibi. e Nazianz. carn. 34. & orat. 2. f Nyssen. de hypost. l. 3. p. 35. g Amphilo. apud Græc. Naz. car. 125. h Greg. Thaum. mat. Exposit. fidei altera. i Tit. Bost. comm. in Luc. 23. k Ephr. Ser. de virtut. & vit. p. 51. de torment. infern. p. 204. & alibi. l Theodoret. Præfat. in Ep. ad Hebr. m Hier. Ep. 129. ad Dardan. n Idem Ep. 126. ad Evangelium.

Postquam hæc Epistolam S. Paulo tribuendam satis aperte probavimus, an inspirata, seu canonica sit, facile est pronunciare. S. Paulum Authorem spiritus Sancti lumine persusum, nemo unquam negavit; qui verò canonicam hujus Epistolæ auctoritatem oppugnant, eo ducuntur, vel quòd Pauli non esse defendant, ut Ariani (r), vel quòd Marcionita (t). S. Clementem Papam, cui eam nonnulli tribuere, inter Divinos & inspiratos Authores Ecclesia nunquam recensuit. Sententia, quæ S. Lucae, seu Barnabæ eam adscribit, nullo argumento valide probatur. Si igitur hæc ad Hebræos Epistola ab Apostolo contexta fuit, ut luce clarius ostendimus, & inspirata ducenda est, & Divinæ Auctoritatis habenda. Ad hæc canonicam auctoritatem, quam veluti intrinsicam appellamus, potissimum Patrum testimonium, & unanimes Ecclesiæ consensus accedit. Græci semper, Latini verò à quarto & quinto sæculo veluti canonicam exceperunt. S. Clementis Alexandrini (u), Origenes (x), Eusebius (y), Dionysii Alexandrini, & Concilii Antiocheni ad Paulum Samosatenum Epistolæ, Alexandri Alexandrini ad Concilium Constantinopolitanum Epistola [z], S. Athanasius (a), S. Cyrillus Hierosolymitanus (b), Concilii Laodiceni canon sexagesimus, S. Epiphanius [c], S. Basilii (d), S. Gregorius Nazianzenus (e), S. Gregorius Nyssenus [f], S. Amphilocheus (g), S. Gregorius Thaumaturgus (h), Titus Bostrensis (i), S. Ephrem (k), & alii canonicam & Divinam & exceperunt, & allegarunt, & Hæreticorum notâ eandem rejicientes inulserunt. Theodoretus (l) veteres increpat, quòd hæc Epistolam rejicerent contra Ecclesiâ, quæ suâ jam ætate veluti S. Pauli factum agnoverat, auctoritatem, & contra ipsum Eusebii testimonium, qui veluti à Paulo exaratam & canonicam eandem jam allegaverat, quamvis hunc suorum dogmatum Patronum appellarent. S. Hieronymus hæc habet: Illud nostris dicendum est, inquit Hieronymus (m), hæc Epistolam, quæ inscribitur ad Hebræos, non solum ab Ecclesiis Orientalibus, sed ab omnibus retrâ Ecclesiis, & Græci sermonis Scripioribus quasi Pauli Apostoli suscipi. Et alibi etiam absolute ait (n): Epistolam ad Hebræos omnes Græci recipiunt, & nonnulli Latinorum. Diutius equidem Latina Ecclesia remperpendit, & serius Paulum ejus Authorem agnovit, & inter canonicas eandem recensuit. Eusebii Cæsariensis, Hieronymi, Augustini, Philastrii, Isidori Hispalensis, & Rabani Mauri eâ de re

sententiam supra attulimus. Cajus Ecclesiæ Romanæ Presbyter, anno 210. Pontifice Zephrino regnante, Romæ discipulans, omisâ Epistolâ ad Hebræos, cæteras Pauli tresdecim tantum enumerat. Author Commentarii in Apocalypsim sub nomine S. Victorini, nihil habet de Epistolâ ad Hebræos. Hilarius Diaconus, & Pelagius, qui Apostoli Epistolâ interpretati sunt, hæc ad Hebræos prætermisere. Neque Cyprianus, neque priorum trium sæculorum Patres eam unquam produciunt; Eusebius verò suâ adhuc ætate à pluribus Ecclesiis veluti à Paulo alienam testatur (o). S. Hieronymus inter Canonicas Scripturas à Latinis Ecclesiis non recenseri solitam affirmat (p): Quòd si eam Latinorum consuetudo non recipit inter Scripturas Canonicas &c. Alibi etiam (q): Paulus Apostolus ad septem scribit Ecclesias: octava enim ad Hebræos à plerisque extra numerum ponitur. Et alibi [r]: Eam Latina consuetudo inter Canonicas Scripturas non recipit. Alibi demum (s): De monte hoc (Sion), & de hac Civitate (Jerusalem) & Apostolus Paulus, si tamen in suscipienda Epistolâ (ad Hebræos) Græcorum auctoritatem Latina lingua non respuit &c. D. Augustini ætate ab ea inter Canonicas recensendâ abstinere, quòd Pauli salutationem ei præpositam non inventirent (t). Unde nonnulli eam in Canonem Scripturarum recipere timebant. Quo etiam S. Doctore teste, plerique Paulum ejus Authorem esse, nonnulli verò non esse, defendebant [u]. Quamplures Apostoli Pauli esse dicunt; quidam verò negant. Augustinus nihilominus in Libris de Doctrinâ Christianâ (x) quatuordecim Pauli Epistolâ enumerat, adedque inter cæteras, quarum nullam discrimen, hæc etiam recenset, eamque veluti canonicam ubique allegat; quam & Carthaginense Concilium (y) Librorum Sacrorum Catalogo insertam exhibet. S. Hieronymus, qui ei quandoque parum favere videtur, eam sæpè tanquam Scripturam Sacram laudat, & in Epistolâ ad Dardanum veterum potius, quàm Latinorum quorundam eam respicientium, auctoritati adherens, se veluti canonicam excipere profitetur (z): Nos tamen utraque (Apocalypsim, & Epistolam ad Hebræos) suscipimus, nequaquam hujus temporis consuetudinem, sed veterum Scripiorum auctoritatem sequentes, qui plerumque utriusque abutuntur testimonio, non ut interdum de apocryphis facere solent, sed quasi Canonicis & Apostolicis. A quarto & quinto sæculo tanquam Pauli & canonicam à Latinis Patribus sæpissime allegatam scimus, videlicet à S. Hilario (a), Lucifero Calaritano (b), S. Ambrosio (c), Rufino (d), Salviano (e), Cassiano, Innocentio I. in Epistolâ ad Exuperium, Hilario Diacono, seu Ambrosiastro in secundam Epistolam ad Titum cap. 1. Phabadio (f), Victorino [g], & demum à cæteris, quos ad Latinorum Patrum eam tanquam Pauli excipientium Traditionem comprobendam, paulò ante

o Euseb. l. 6. c. 20. hist. Eccl. p Hier. Ep. 129. ad Dardan. q Idem Ep. 103. ad Paulin. r Hier. Comment. in Isai 8. s In Zachar. 8. t Aug. Exposit. inboata in Ep. ad Rom. n. 11. u Aug. l. 16. de Civit. Dei c. 22. x Aug. de Doctr. Christ. l. 2. c. 8. y Concil. Carthag. l. 1. c. 27. z Hier. Ep. 129. ad Dardan. a Hilar. l. 4. de Trinit. p. 21. b Lucif. Calar. de non conveniendo cum hereticis. c Ambros. de fide ad Gratian. l. 1. c. 4. &c. d Rufin. Exposit. Symbol. apud Cyprian. e Salvian. l. 4. ad Eccles. Catholic. f Cassian. col. lat. 1. c. 14. g Phabad. lib. contr. Arianos. h Victorin. Afer adversus alium l. 1. c. 2. & tract. de Honorif.

recensuimus. Concilia etiam, Mss. & Ecclesiæ Latinæ Scripiorum in Scripturarum Canonicarum Catalogis, quos exhibent, quatuordecim Pauli Epistolâ enumerant. Latini priorum etiam sæculorum Authores non defuere, qui hæc veluti Divinam produxerunt. S. Clemens Papa in suis sæpè Operibus & phrasibus, & ejus loca interserit, quamvis ejusdem Authorem non prodant. S. Irenæus in Libris contra hæreses ejus auctoritatem adhibet (i). Tertullianus (k) eandem allegat, quamvis alibi S. Barnabæ adscribat. Novatianus in Libro de Trinitate cap. 15. ejusdem testimonium producit. Hieronymus (l) à Veteribus Latinis exceptam insinuat, cum Veterum auctoritati inherens, quidquid sibi velint Recentiores, eam se suscipere profiteatur: Nequaquam hujus temporis consuetudinem, sed veterum Scripiorum auctoritatem sequentes. Stephanus Gobar ab his (m), qui Epistolam ad Hebræos receperunt, Hippolytum & Irenæum tantummodò excipit; & inter eos, qui Apostolum ejus esse Authorem agnovere, S. Clementem Papam, & Eusebium recenset. Cæterum ab Irenæo tanquam canonicam allegari paulò ante meminimus. Ipsi Ariani in hæresis exordio eam minime rejecerant; Marcion denique ejus Authorem Paulum non negavit, sed ab aliis vitiatam censuit. i Iren. l. 2. c. 55. & l. 4. c. 21. 24. k Tertull. contr. Judæos c. 2. & contr. Marcion. l. 1. c. 8. & de Pudicit. c. 10. l Hieronym. ad Dardan. Ep. 129. m Apud Phot. Cod. 232. n Hebr. 7. 1. 2. 3. &c. o Hebr. 5. 11. p Hier. ad Eozgr. seu ad Evangelium. q Idem Ep. 103. ad Paulin. r Hier. Comment. in Isai 8. s In Zachar. 8. t Aug. Exposit. inboata in Ep. ad Rom. n. 11. u Aug. l. 16. de Civit. Dei c. 22. x Aug. de Doctr. Christ. l. 2. c. 8. y Concil. Carthag. l. 1. c. 27. z Hier. Ep. 129. ad Dardan. a Hilar. l. 4. de Trinit. p. 21. b Lucif. Calar. de non conveniendo cum hereticis. c Ambros. de fide ad Gratian. l. 1. c. 4. &c. d Rufin. Exposit. Symbol. apud Cyprian. e Salvian. l. 4. ad Eccles. Catholic. f Cassian. col. lat. 1. c. 14. g Phabad. lib. contr. Arianos. h Victorin. Afer adversus alium l. 1. c. 2. & tract. de Honorif.

Novatianorum hæresim, quæ sub tertii sæculi exitum irreperere cœperat, in causâ esse credimus, quòd Latina Ecclesia ab hac Epistolâ inter Canonicas recensendâ tandiu abstinerit; cum enim Hæretici illi quibusdam ejus locis [n] ad suos de penitentia errores comprobandos abuterentur, sapienter Ecclesia ei Epistolæ auctoritatem adjungendam non esse censuit, quam nefarii in Fidei perniciem detorquebant. Cum verò deinde Ariani sub quarti sæculi exordium in Ecclesiam irruentes, ad suas in Confubstantialitatem, & æternitatem Verbi hæreses confirmandas aliis ejusdem Epistolæ (o) locis improbe uterentur, ejus auctoritatem è re fuit silentio adhuc præterire. Marcionitas, qui secundo Ecclesiæ sæculo Italiam invaserant, eidem silentio satis contulisse Spanhemius arbitratur (q). Utcumque fuerit, illud sanè constat, quarto & quinto sæculo de Epistolâ ad Hebræos auctoritate canonicâ Latinam Ecclesiam cum Græcâ convenisse; quòd tredècim ab hinc sæculis Apostolus sine discrimine ejus Author habeatur; quòd denique eidem Apostolo vindicaverit etiam Tridentinum Concilium, à quo & inter canonicas, & inter Pauli Epistolâ enumeratam scimus.

n Vid. Hebr. 6. 4. & 6. & 10. 25. 27. & 12. 15. 16. 17. o Hebr. 1. 3. 4. & 3. 2. p Spanhem. de Auctor. Ep. ad Hebr. part. 1. c. 8. art. 11. 12. 13. 14. q c. 5. n. 3. Abul. Cajet.

DISSERTATIO DE MELCHISEDECHO.

Præclari aded tantique sunt characteres, quibus S. Paulus in suâ ad Hebræos Epistolâ Melchisedechum (a) decorat, adeoque sibi mutuo adversari videntur, ut ipse Apostolus de eo discerendi difficultatem fateatur, quamvis Hebræos Scripturarum peritos, & methaphoricas Synagoga Doctorem explanationes audire solitos, alloqueretur (b): De quo nobis grandis sermo, & in interpretabilis ad dicendum. Quibus Apostoli verbis, & rei magnitudine, & difficultate Hieronymus territus, à verbis de eo faciendis omnino abstinet, semperque abstinet, nisi nimis Evagrii amici sui precibus, ut quidquam effaretur, tandem adductus fuisset [c]. Alii verò Critici (d), postquam de Melchisedecho hucusque prodita, satis expenderit, rem multam adhuc abesse, ut è tenebris omnino emergat, enunciant. Sibi denique mutuo adversantium de Melchisedecho opinionum varietas nil nisi remin dies capti difficultorem fieri ostendit. Orientales & Græci fabulis addidissimi quendam Melchisedechi genealogiam effodiunt, per quam & avorum, & Paren-

tum nomina produciunt. Cum verò mendacium per sui ipsius oppugnationem sæpè corrumpat, alii hoc, alii illo modo eandem genealogiam intexunt. Hi Ægyptium, illi Chananaum, alii Assyrium Melchisedechum statuunt. Plures cum Patriarchâ Sem, plures cum Cham, plures etiam cum Enoch confundunt. Sunt qui Angelum, qui Divinam Virtutem, qui Spiritum Sanctum, qui denique ipsum Dei Filium constituant. Nonnulli à Phaleg Heber filio ejus originem ducunt; nonnulli cujusdam Prædamitarum stirpis Genitorem appellant; alii tandem, ut Paulum, qui absque patre, absque matre, absque genealogiâ Melchisedechum asseruit, interpretentur, ex humili & pudentâ progenie ortum censent; neque desunt, qui nothum seu non legitimum defendant. Varias has sententias, & earum præcipua argumenta hinc modò exhibebimus; & ubi, quæ omnino absurda sunt, rejecerimus, quæ majorem veri speciem præferunt, producemus. S. Epiphanius ætate fuerunt, qui parentes Melchisedechi, certis nominibus designarent (e), Herculem nempe, sive Hebraicam patrem illius, matrem verò Abrahæ